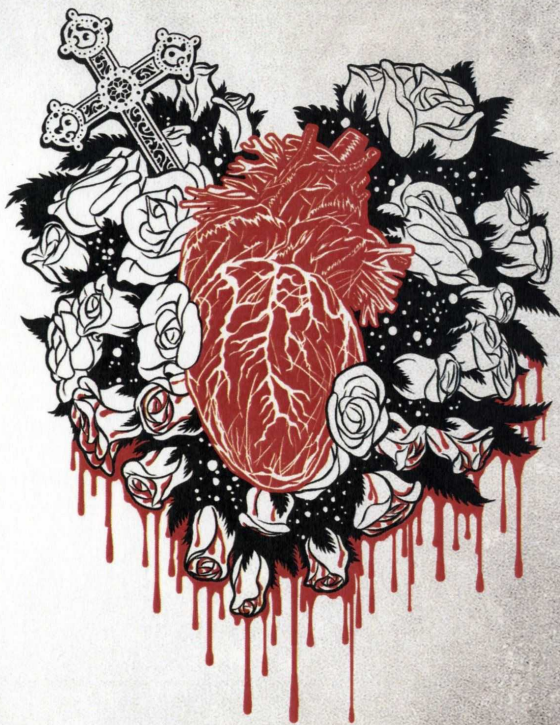

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

OHĚŇ

OHEŇ

Rabén & Sjögren, Stockholm
© Sara B. Elfgren and Mats Strandberg 2012
by Agreement with Grand Agency,
Sweden and Andrew Nurnberg Associates International Limited
Design: Pär Åhlander
Cover illustration: Kim W. Anderson
All rights reserved
Original title: Eld

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Chmura Svatošová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Teen.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

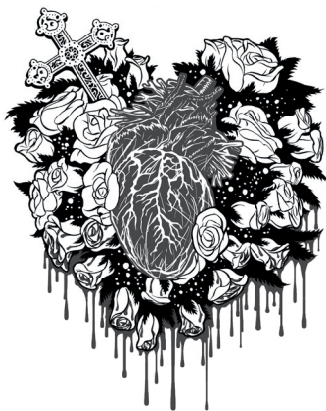
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace se nesmí reprodukovat, ukládat do informačních systémů ani rozšiřovat jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukcí nebo jinými prostředky bez písemného souhlasu majitelů práv.

ISBN 978-80-7321-697-9

OHĚŇ

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

FORTUNA

I

1

Sluneční světlo vtéká dovnitř vysokými okny místnosti a odhaluje každyčkou starou skvrnku špíny na bílých tkaných tapetách. Na zemi stojí větrák a pomalu se otáčí sem a tam. V místnosti je přesto nesnesitelné vedro.

„Jak ses měla v létě?“

Psycholog Jakob má na sobě šortky a sedí pohodlně opřený v hnědém koženém křesle.

Linnéa neodolá a vyšle mu do myšlenek tykadlo. Zachytí jeho nepřijemný pocit, že se mu kůže lepí na zadní část stehen, i že ji opravdu rád opět vidí. Ihned se stáhne. Trochu se zastydí.

„Dobře,“ odpoví a myslí si: příšerně.

Upne pohled na zasklenou ilustraci za Jakobem. Pastelové geometrické tvary. Nedovede si představit něco víc neříkajícího a přemýšlí, jestli ji tu Jakob pověsil úmyslně.

„Stalo se něco zvláštního, o čem bys chtěla mluvit?“ zeptá se.

Definuj *zvláštního*, pomyslí si Linnéa a pohlédne na modrý trojúhelník, který se vznáší nad jeho oholenou hlavou.

„Ani ne.“

Jakob přikývne a už nic neřekne. Od chvíle, kdy Linnéa zjistila, že dokáže číst myšlenky, občas ji napadlo, jestli Jakob náhodou nemá jakousi mírnější variantu její schopnosti, jestli nějakým způsobem nemůže zachytit, co se jí děje v hlavě. Vždycky ví, kdy má být zticha způsobem, který ji přiměje, aby víc mluvila. Většinou odolá, ale nyní z ní slova jen vyubublají.

„Pohádala jsem se s kamarádkou, dalo by se říct. Nebo vlastně s několika.“

Linnéa jednou žabkou kýve na noze. Nesnáší žabky. Ale je tak strašlivě horko, že na sobě nic jiného mít nemůže.

„Co se stalo?“ zeptá se Jakob neutrálním tónem.

„Měla jsem tajemství. Něco, co se ostatní měly právo dozvědět, ale já to zatajila. A když jsem jim to pak pověděla, byly naštvaný, že jsem neřekla nic dřív. Teď už mi nevěří.“

„Řekneš mi, čeho se to tajemství týkalo?“

„Ne.“

Jakob jen přikývne. Zajímalo by ji, co by se stalo s jeho profesionálním tónem, kdyby mu řekla pravdu. Zprvu by jí zcela určitě nevěřil. Mohla by mu ale říct, že než svou schopnost začala lépe ovládat, občas nechtěně zachytila jeho myšlenky, a proto ví, že byl minulý podzim své ženě nevěrný s jednou kolegyní. Jeho nejtemnější tajemství.

Jakob by se začal bát. V její přítomnosti by mu už nikdy nebylo volně. Zrovna jako Vyvoleným.

Několik dnů po ukončení školy si nakonec navzájem odhalily svá tajemství. Minoo pověděla celou pravdu o tom, co se stalo té noci v jídelně, o černém kouři, který nikdo jiný nebyl schopen vidět, který proudil z ní i z Maxe, démony požehnaného. Anna-Karin pověděla, že začarovávala po celé první pololetí svou maminku, a přiznala, jak dalece zašla s Jarim. Byla to závažná tajemství, ale nic ve srovnání s tím, co byla nucena doznat Linnéa. Že umí číst myšlenky ostatních. A že to dělala téměř celý rok. Anič cokoliv řekla.

Od té doby je všechno jinak. Během léta se pravidelně scházely a trénovaly se ve svých magických schopnostech a Linnéa pokaždé zaznamenala, jak se ostatní vyhýbají jejímu pohledu. Vanessa na ni za celé letní prázdniny sotva promluvila. Když na to

Linnéa pomyslí, je jí, jako by jí někdo projel hrudí k boji nabroušeným mixérem a rozmašíroval jí srdce.

„Jak jsi reagovala, když se na tebe rozzlobily?“ zeptá se Jakob.

„Pokoušela jsem se hájit. Ale chápala jsem je. Chci říct... na jejich místě bych byla vzteky bez sebe.“

„Proč jsi jim o tom tajemství neřekla dřív?“

„Věděla jsem, že budou hysterčit, až jim to povím.“

A tam opět psycholog zasáhne mlčením. Linnéa upne pohled na nohy. Nehty na nich má nalakované černě.

„A pak to bylo jistým způsobem skvělý,“ pokračuje.

„Co bylo skvělý?“

„Mít nad nima převahu.“

„Může být nepříjemné pustit si někoho k tělu. Skutečně je nechat se přiblížit. Někdy je nejbezpečnější zůstat ve své samotě.“

Linnéa se neubrání smíchu, vylétne z ní jako zafunění.

„Co je tu tak zábavného?“ zeptá se Jakob.

Vzhlédne a dívá se na jeho mírný úsměv. Co ten o tom ví, jaké to je být sám? Ne sám tím způsobem, že všichni ten večer už něco mají, nebo sám, když je jeho žena na konferenci. Ale sám tak, že člověk cítí bolest, že cítí, jak se atomy v těle od sebe oddělují, a člověk se rozpouští v jedno velké Nic. Tak sám, že musí křičet, jen aby slyšel, že pořád ještě existuje. Tak sám, že by nikomu nechyběl, kdyby zmizel.

V hlavě jí naskakuje seznam. Linnéa ho tam má, co si pamatuje. Seznam *Koho by mrzelo, kdybych umřela?* Co byl zavražděn Elias, žádná jednoznačná jména tam nejsou.

Jakob zjevně chápe, že nehodlá odpovědět, protože změní téma hovoru.

„Před prázdninami jsi mi řekla, že jsi potkala někoho, ke komu jsi začala něco cítit.“

A opět je tu ten mixér, ostrý jak vražedná zbraň.

„To už je pryč,“ lže. „Bylo to nakonec moc komplikovaný.“

Houpy, houpy, žabka se houpe dál, zatímco se Linnéa vyhybá pohledu na Jakoba.

Ještě se na něco zeptá a ona odpovídá mechanicky, krmí ho tu malou pravdou, tu velkou lží.

Je toho tolik, co mu nemůže říct: „Svět nefunguje tak, jak si myslíš. Je plný magie. A Engelsfors se stane centrem boje o hranice dimenzí. Dobro proti zlu. Já ještě s několika dívkami z gymnázia proti démonům. A mimochodem, já jsem čarodějnice. Jsem vyvolená, abych porazila zlo a zastavila apokalypsu. Nějaké otázky?“

Navíc má ještě stejné množství nemagických tajemství, která Jakob nikdy neuslyší. „Poté, co Elias zemřel, začala jsem spát s Jontem, ano, s ním, se svým starým dealerem drog, a ano, kouřila jsem s ním trávu. Pak jsem s tím ale přestala a už se to nikdy nestane, slibuju, a jsem dostatečně zodpovědná, abych měla vlastní byt, tomu ty i Diana ze sociálky přece věříte, ne?“

Znamenalo by to přímou cestou zpátky do děcáku. Nebo k nové pěstounské rodině. K pěstounům, kteří nejsou Ulfem a Tinou. Ti se ji nikdy nesnažili předělávat na někoho jiného, nesnažili se hrát si na dokonalou rodinu. Chápali, že už mnoho, mnoho let není dítětem, možná ani nikdy nebyla. Kdyby nedostali nápad odjet do Botswany, aby tam otevřeli školu, ráda by u nich dál bydlela.

„Jaký máš pocit z toho, že zase začne škola?“ zeptá se Jakob a Linnéa si uvědomí, že už dlouho mlčela.

„V pohodě.“

„Myslíš hodně na Eliase?“

Občas ji překvapí, jak pořád ještě bolí, když někdo vysloví jeho jméno.

„Jasně že jo,“ prskne, ačkoliv ví, že tím Jakob nic špatného nemyslel. „Myslím na něj každé den a zvláště dneska.“

„Proč právě dneska?“

Linnée buší v těle stesk a musí se soustředit, aby se nerozplakala.

„Dneska by měl narozeniny.“

Jakob pokývne a soucitně se na ni podívá. Linnée ho nenávidí. Nechce být někým, koho všichni litují. Ví, že je pošramocená, ale nechce to vidět v pohledech ostatních, jak jen by ze všeho nejraději vytáhli super lepidlo a pokusili se poskládat všechny kousky a lepili by a lepili, dokud by jim nepřipadalo, že už vypadá celistvě.

Znovu vyšle tykadlo a zachytí, že je Jakob plný očekávání, přesvědčený, že se k ní dostal a ona se mu každou chvílí otevře, rozpovídá se o Eliasovi.

Z pomsty mlčí už po celých zbývajících deset minut.

Chybíš mi. Ne a ne to přejít. Občas to jen o něco míň bolí.

Jsem nešťastná z toho, že jsme se pohádali, když jsme se setkali naposledy. Ale měla jsem takovou starost, co se s tebou stane. Teď myslím, že chápu, čím sis procházel. Že i ty jsi začal sám o sobě zjišťovat něco nového a nevysvětlitelného, zrovna jako já.

Myslela jsem, že přicházím o rozum, a tys musel cítit totéž. Musel ses tak strašně bát.

Kdybychom spolu jen mohli mluvit, svěřit si svá tajemství, všechno by možná bylo jiné.

Kdyby ses jen narodil někde jinde než v tomhle podělaném městě. Tehdy bys možná žil.

Vím, že takové úvahy nikam nevedou, ale nemůžu si pomoci.

Píšu si seznamy sebemenších detailů, kterými jsi byl.

Jako že jsi z vegetariánského hamburgeru vždycky dával pryč nakládanou okurku a já nikdy nechápala, proč jsi neřekl, aby ti ho udělali bez ní. Jako že Poppy Z. Brite a Edgar Allan Poe a Oscar Wilde

byli tvými nejoblíbenějšími spisovateli. Podtrhuju si části, které jsi mi předčítal za noci nahlas do telefonu. A že jsi slíbil, že mě, ještě než nám bude třicet, pozveš na cestu do Japonska. Jednou jsi řekl, že kdybys byl holka, chtěl by ses jmenovat Lukrécie. Jak tě to, proboha, napadlo? A nikdy ses nezamilovával do skutečných celebrit, jen do vymyšlených osob, jako Misa Amane, ačkoliv byla tak strašně iritující, a Strihorukého Edwarda. A chtěls, abych slíbila, že na tebe nikdy nezapomenu, pokud zemřeš první. Od tebe tak zatraceně typicky hloupě řečeno. Jako bych na tebe někdy mohla zapomenout.

Jsi můj bratr, ve všem kromě krve. Miluju tě navěky.

Linnéa opatrně vytrhne stránku ze svého deníku a složí ji. Pak udělá malý hluboký otvor v porézní zemi vedle růžového keře u Eliasova hrobu. Bílé růže jsou už odkvetlé a listy mají ošklivé, uschlé kraje. Vtiskne dolů složený lístek. Zahraje jej. Otře si ruce o černou sukni a zůstane sedět.

Mezi starými lipami na druhé straně hřbitova je vidět fara. Linnéa se dívá na okno toho, co býval Eliasův pokoj. Ve skle se zrcadlí jasně modré nebe. Elias miloval výhled na hřbitov. Kdyby tak věděl, že se díval na svůj hrob.

Vzduch je naprosto nehybný a slunce nad hřbitovem žhne, rozpaluje náhrobky. Tráva zežloutla a země je vysušená a celá popraskaná. V Engelsforských listech to v červnu euforicky nazvali rekordním létem. Nyní v srpnu se rekord týká starých lidí, kteří umírají dehydratací, a zemědělců, kteří mají zruinované hospodářství.

Cinkne mobil a Linnéa ani nemá sílu se podívat. Olivia, jediná kamarádka, která jí ze staré party zůstala, ji celé dopoledne uháněla esemeskami. Olivia se celé léto neozvala, ale teď, když se jí to hodí, vychází z toho, že se Linnéa kvůli ní přerazí. Linnéa rozhodně nehodlá odpovědět.

Z látkové tašky vyndá lahev s vodou, odšroubuje ji. Ať vypije

jakékoliv množství, má potom pokaždé stejnou žízeň. Přesto poslední zbytek věnuje růžovému keři.

Zastrčí lahev zpátky a vyndá dvě rudé růže, které utrhla na záhonu ve Storvallském parku. Už kloní hlavičky. Jednu položí na Eliasův hrob a druhou na hrob vedle, ten s Rebečiným jménem na kameni.

Linnéa se znovu podívá na Eliasův hrob. Předtím doufala, že by mohla slyšet i myšlenky mrtvých. Že by s nimi mohla navázat kontakt. Dosud se jí ale nikdy nepodařilo zachytit, co si myslí, pokud tam vlastně vůbec jsou.

Zpočátku si Linnéa myslela, že všechno končí, když člověk zemře. Teď alespoň ví, že existují duše.

Jsou tam, kde mají být, řekla Mino, když se tady u hrobů sešly po zakončení školy.

Linnéa doufá, že je to pravda. Že Elias ještě někde je, na nějakém lepším místě.

Myslí na to, co řekl Max v jídelně, když se jí pokusil přimět, aby odhalila ostatní Vyvolené.

Elias na tebe čeká, Linnéo.

Malinkou její část láká zjistit, jestli spojenec démonů hovořil pravdu.

Zase můžete být spolu.

To už nemůže zadržet slzy. Nechá je stékat, zatímco odchází. Vždyť je to jedno. Kde jinde už je dovoleno plakat, když ne na hřbitově?

V látkové tašce má ještě třetí rudou růži. Je pro její maminku.

Linnéa chce právě zabočit na cestičku, která vede ke vzpomínkovému háji, když zahlédne černý stín, který se pomalu pohybuje při zemi mezi náhrobky.

Zastaví se.

Ozve se táhlé zamňoukání a Nicolausova familiaris vklouzne

na cestičku před ní. Kočka, která nikdy nedostala jiné jméno než Kočka, vypadá, jako by za léto ještě víc vypelichala. Pozoruje ji jediným zeleným okem.

Linnée se nikdy nepodařilo číst myšlenky zvířat, ale ihned pochopí, že Kočka něco chce. Protahuje se a mňouká. Pak vykročí po úzké cestičce ke starší části hřbitova. Občas zastaví, aby se ujistila, že Linnéa jde za ní.

Hřbitov obklopuje nízká kamenná zídka. Kočka zastaví v jejím stínu, u metrového náhrobku, který je obrostlý mechem a světlešedým lišejníkem.

Kočka zamňouká, hlasitě a pronikavě a lehce hlavou strčí do kamene.

„Jo, jo,“ řekne Linnéa a sveze se na kolena.

Země na holých nohách překvapivě studí. Napřáhne ruku, z náhrobku seškrábne mech a pokusí se rozluštit zvětralá písmena.

NICOLAUS ELINGIUS

MEMENTO MORI

Linnéiným tělem se šíří chlad, jako by tu duše mrtvých přece jen byly a z nitra země se k ní natahovaly.

2

Minoo si přivlastnila jedno zákoutí zahrady. Ve stínu javoru vzadu za domem si postavila lehátko, kde může sedět se svými knihami. Na pozemku je to nejvzdálenější místo od domu. Bohužel ne dostatečně, aby mohla ignorovat, co se odehrává uvnitř.

Minoo kuchyňským oknem zahlédne tatínkovu siluetu, jak dlouhými kroky rázuje sem a tam. Když jí zmizí z dohledu, slyší, jak cosi křičí. Tabulky by se měly otrásat, tak hlasitě to zní. Maminka křičí zase cosi na něj. Minoo si nandá sluchátka a snaží se ztratit ve zpěvu Nicka Drakea. Při hudbě si však ještě víc uvědomuje zvuky, které se snaží k sobě nepustit.

Dříve se maminka s tatínkem vždycky snažili popírat, že by se hádali. Když se dohadovali o pracovní době a tatínkově zdraví, nazývali to diskuzemi. Někdy v létě se však přestali přetvařovat.

Možná by bylo dospělé myslet si, že na hádkách je něco zdravého. Že to, co tak dlouho bublalo pouze pod povrchem, konečně dostává volný průchod. Minoo si ale připadá jako vylekané malé dítě, když jen pomyslí na slovo *rozvod*. Možná by to bylo snazší, kdyby měla sourozence. Takto je to ale ta jediná rodina, kterou má. Maminka, tatínek a ona.

Minoo se snaží soustředit na knihu, kterou má opřenou o kolena. Je to detektivka Georgese Simenona, kterou našla v tatínkově knihovně. Hřbet je zlomený a občas z ní vypadnou zažloutlé stránky, když v ní otočí list. Je to dobrá kniha. Alespoň jí tak

připadá. Vůbec se ale nemůže do děje dostat. Jako by se dveře do světa knih pro ni uzavřely.

Minoo koutkem oka zahlédne cosi světlého. Rychle vytáhne sluchátka a otočí se.

Gustaf má na sobě bílé triko, které podtrhuje jeho opálenou kůži, zlatavý lesk ve vyšisovaných vlasech. Někteří lidé jako by byli pro léto stvořeni. Minoo k nim rozhodně nepatří.

„Ahoj,“ pozdraví Gustaf.

„Ahoj,“ odpoví Minoo.

Nervózně pohlédne k domu. Je tam teď ticho. Ale na jak dlouho?

„Vypadáš tak překvapeně,“ řekne Gustaf. „Zapomněla jsi, že jsme se dnes měli setkat?“

„Ne, jen jsem trochu ztratila pojem o čase.“

V domě se ozve prásknutí dveří a tatínek opět zahřímá. Mamma odpoví dlouhým zaklením. Gustaf nepohne brvou, ale musel je slyšet. Minoo vstane tak rychle, až kniha spadne na trávník. Nechá ji tam ležet.

„Pojď,“ řekne a rychlými kroky odtamtud odchází.

Když dojde na konec pozemku, netrpělivě se otočí. Gustaf zvedl knihu a položil ji do lehátka. Vzhledne a usměje se a pak pospíší za ní.

Jdou pomalu Engelsforsem. Je nemožné pohybovat se normálním tempem. Teplo je tiskne k zemi. Jako by se gravitace zdeseťtinásobila.

Minoo nikdy nepochopila, co lidé vidí na ležení u vody. Toto léto ale už zvažovala, že se vydá k jezeru Dammsjön, kam putuje zbytek Engelsforsu, aby se tam ochladil. Pomyšlení, že by se před lidmi svlékla, ji ale pokaždé odradilo. Téměř nechce ani ukázat obličej. Vlno veder neudělala s její pletí právě zázrak. Zvláště ne-

odbytný pupínek jí buší na spánku a snaží se jej skrýt za kadeří, aby ho Gustaf neviděl.

Zrovna tak těžké, jako prstem ukázat, kdy se maminka a tatínek začali otevřeně hádat, je těžké určit, kdy se s Gustafem stali přáteli.

Když se Minoο konečně odvážila povědět ostatním Vyvoleným o černém kouři, ochromující vzdálenost mezi ní a okolním světem se trochu zmenšila. Nebyla ale stejnou Minoο jako předtím. Její přítelkyně, Rebeka, byla mrtvá. Zabil ji Max, kterého Minoο milovala víc než kohokoliv jiného. Max, který řekl, že s ní démoni mají nějaký plán. Nevěděla, co ten plán obnáší, zrovna jako nevěděla nic o schopnostech, které v sobě nosí.

Uprostřed všeho zmatku tu však byl Gustaf. Na začátku letních prázdnin se ji pokoušel získat pro koupání v jezeře, když si ale pokaždé našla nějakou výmluvu, začali se místo toho procházet. Nebo jen seděli u něj v zahradě a povídali si, četli si spolu nebo hráli karty.

Gustaf je místní fotbalovou hvězdou a jedním z nejpopulárnějších kluků ve škole. Za ta léta Minoο už o něm slyšela spoustu nadšených slov. Většina z nich byla variantami na to, jak je dokonalý, ale slovo, které ho podle Minoο vystihuje nejlépe, je *příjemný*. S ním se všechno zdá být jednoduché. Chvilé s ním se staly jakousi volnou zónou v jejím světě, který je jinak přímým opakem jednoduchosti.

Jakmile ale není s ním, dostaví se stíhy. Zajímalo by ji, proč se s ní vlastně stýká, jestli na ní nevykonává nějaký dobročinný projekt.

Přejdou most Kanalbron, jdou pak podél černé, rozvířené vody, projdou kolem vrat zdviží a pokračují po pěšince pod klenbou stinných stromů. Kolem Minoο krouží vtíravě vosα a ona ji odežene.

„Jak ti vlastně je?“ zeptá se Gustaf.

Vosa zmizí mezi stromy. Minoo chápe, že myslí to, co slyšel zevnitř z domu, to, co jistě tušil celé léto.

„Promiň, možná o tom nechceš mluvit?“ řekne Gustaf.

Minoo váhá. Jejich přátelství je útekem od toho všeho. Nechce je pošpinit.

„Hádají se vaši taky takhle?“ zeptá se.

„Hádali se tak, když jsem byl malý. Teď už se nehádají nikdy,“ řekne Gustaf a na chvíli se odmlčí. „Myslím, že už jim na sobě tolik nezáleží.“

Minoo se na něj překvapeně podívá. Vždycky měla dojem, že Gustafova rodina je jako takové ty *velevzorné* rodiny ve špatných amerických komediálních seriálech. Že se na sebe občas možná rozzlobí, ale pak to pokaždé skončí hromadným objímáním a všichni se z toho poučí.

„Snažím se na to moc nemyslet, ale jsem si dost jistý, že se rozvedou, až se odstěhuju z domova,“ pokračuje. „Jsem poslední z dětí, co bydlí doma. Pak už nezbude nikdo, kdo by je držel pohromadě.“

„Myslíš?“

„Myslím, že si člověk všimne, když jsou dva lidé do sebe zamilovaní. Jako by mezi nimi byl... nějaký druh energie. Chápeš, co myslím?“

Minoo mumlavě přisvědčí. Ví to až moc dobře. Ten druh energie cítila sama, mezi sebou a Maxem. Než se dozvěděla, kdo opravdu je. Že to on zavraždil Rebeku.

„Mezi mými rodiči nic takového není,“ řekne Gustaf. „Pochopil jsem to, když jsem se sám zamiloval.“

Gustaf se odmlčí a Minoo ví, že myslí na Rebeku.

To Rebečina smrt je svedla dohromady. Mluví ale o ní čím dál řidčeji. To Minoo se tématu vyhýbá. Protože čím důvěrněji Gustafa poznává, tím těžší je hrát dál ve lži, že smrt jeho dívky byla sebevražda.

Vidí, jak mu tvář zahaluje ten dobře známý stín, a chce se ho zeptat, jak se cítí, jestli ho ještě trápí noční můry o tom, jak viděl Rebeku zemřít, jestli si za to stále ještě dává vinu. Chce být tou přítelkyní, kterou Gustaf zasluhuje.

Jak ale může být přítelkyní a zároveň mu o něčem tak závažném lhát?

Tolik by mu chtěla povědět pravdu, ale ví, že nikdy nebude moct.

Les se otevře u louky, kde už letní květy povadly a odumřely. Na druhé straně stojí staré opuštěné panské sídlo.

„Víš, že to kdysi byl hostinec?“ zeptá se Minoos, aby změnila téma.

„Opravdu?“ podiví se Gustaf. „A kdy?“

„Řekl mi to táta. Bylo to v devadesátých letech. Nějací restauratéri ze Stockholmu dům koupili a nastěhovali se tam. Zrenovali ho za spoustu peněz. O restauraci se psaly vynikající recenze, ale po roce museli zavřít. Neměli žádné hosty. Táta řekl, že lidi z Engelsforsu se domluvili a rozhodli, že nehodlají těm Stockholmanům dávat své peníze. Jako by celému městu neposloužilo, že se tu něco konečně děje.“

Gustaf se zasměje.

„Typický Engelsfors.“

Zastaví se a chvíli se na sídlo dívají. Obrovská, bíle natřená, dřevěná patrová budova. Naprosto jistě největší a nejkrásnější dům ve městě. Ne že by tu byla nějak zvlášť velká konkurence. Ze zarostlé zahrady vede široké kamenné schodiště na verandu, kde dva masivní sloupy podpírají velký balkon v patře.

„Půjdeme se tam podívat?“ zeptá se Gustaf.

„Dobře,“ odpoví Minoos.

Vydají se přes louku. Na troud uschlá tráva dosahuje Minoos ke kolenům a ona s nechutí pomyslí na všechna ta vyhladovělá klíšťata, která právě zavětrila krev.

„Chceš v Engelsforsu zůstat?“ zeptá se Mino. „Myslím po maturitě.“

„Budu asi nejdřív studovat. Pak nevím. Jistým způsobem mám tohle město rád. Je to domov. Ale není tu žádná budoucnost. Na druhou stranu by se člověk možná právě proto měl pak vrátit. Něco vybudovat.“

„Možná otevřít hostinec?“

„Myslíš, že by přišli, kdybych ho vlastnil já?“

Ano, pomyslela si Mino. Určitě by přišli. Protože ty jsi ty.

„Jasně. Ty přece nejsi žádný Stockholman,“ řekne.

Z blízka bylo vidět, jak dům zchátral. Z fasády oprýskala barva, místy až na dřevo. Přízemní okna zakrývají okenice. Mino myslí na předešlé majitele, všechnu tu práci, kterou vynaložili. A teď dům opět zchátral.

Gustaf se vydá po schodech na verandu, ale vpůli cesty se zastaví. Naslouchá.

„Co je?“ zeptá se Mino.

„Zdá se mi, že uvnitř někdo je,“ odpoví Gustaf tiše.

Vydá se podél jednoho křídla. Mino jde za ním, nervózně pokukuje po oknech v patře. Zahnou za roh domu a dostanou se k průčelí.

Na šterkovém prostranství před vchodem stojí zaparkované tmavě zelené auto. Dveře u sedadla spolujezdce jsou doširoka otevřené a Mino vidí, že uvnitř sedí jakýsi mladík.

Když je spatří, mrštným pohybem vystoupí z auta.

Je v jejich věku, a vyšší než Gustaf. Vlnité popelavě plavé vlasy rámují čisté rysy tváře a hladkou, bezchybnou pokožku. Jako by patřil na exkluzivní reklamy, kde se všichni jen celou dobu plaví na plachetnici a hrají golf.

„Ahoj,“ řekne Gustaf. „Promiň, mysleli jsme, že je dům opuštěný...“

„Tak to jste si mysleli špatně,“ přerušil ho mladík.

Má přesně ten druh lepšího stockholmského dialektu, který většinu Engelsforsanů tak dráždí, ať je člověk sebestříjemnější. A v tomto případě není ve hlase po příjemnosti ani stopy.

Gustaf na něj užasle pohlédne.

To je přece jasné, pomyslí si Mino. Určitě není zvyklý, že by na něj byl někdo nepříjemný.

„Vypadá to tak,“ řekne Gustaf. „Budete se sem stěhovat?“

„Ano,“ odpoví cizinec tónem, který naznačuje, že ještě nikdy v životě nebyl znuděnější.

Mino planou uši. Chce jen, aby už šli. Nemá cenu v této konverzaci pokračovat. Ani Gustafovo kouzlo nezapůsobí na toho kluka, který teď zabouchne dveře auta a přejede rukama puky kalhot. Pak zvedne oči a intenzivně se zahledí na Mino.

Má pocit, že jí vidí až do duše a že mu neimponuje.

„Pojď. Jdeme,“ zamumlá a vezme Gustafa za paži, táhne ho odtamtud.

„Ten kluk sotva tady ve městě vylepší pověst Stockholmanů,“ poznamená Gustaf, když se vrací zpátky přes louku.

„To zrovna ne,“ řekne Mino.

Když dojdou k lesu, otočí se a pohlédne zpátky na panské sídlo. Zdá se jí, že v horním patře zaznamenala nějaký pohyb.

„Co chceš teď dělat?“ zeptá se Gustaf.

„Nevím,“ odpoví.

V mobilu jí cinkne a ona ho vyndá z kapsy sukně. Vzkaz od Linnéy. Otevře jej.

„Stalo se něco?“ zeptá se Gustaf.

„Ne,“ zalže. „Vůbec ne.“

3

Velké stíny stromů se rozprostírají po zemi, ale nechladí. Naopak, uvnitř v lese je vedro ještě dusivější. Vzduch je těžký a je cítit smůlou, jehličím a rozpáleným dřevem. A pak tou zvláštní lesní vůní, kterou Anna-Karin není schopna pojmenovat. Vdechuje ji hlubokými doušky, zatímco jde po úzké pěšince, která se klikatí borůvkám a mezi hrubými kmeny.

Kolem ní panuje naprosté ticho. Avšak klid, pro který si sem chodí, se ne a ne dostavit.

Les, zvířata a dědeček byli vždy pro Annu-Karin útočištěm. Avšak teprve když se s maminkou nastěhovaly do bytu v centru Engelsforsu, skutečně pochopila, jak moc to všechno znamenalo.

Statek je prodaný. Dědeček žije v domově pro seniory na Slunečním vrchu. Les je ale stále ještě Anny-Karin. Po celé letní prázdniny sem chodívala téměř denně. Pryč od ostatních lidí, kteří se tlačí ze všech stran, pryč od jejich pohledů, od asfaltu a cihel a betonu a ošklivosti. Tady se jí lépe dýchá. Odvažuje se tady dokonce i snít.

Ano. Tak to *bývá*. Dnes je ale něco jinak.

Všechny děti v Engelsforsu vyrůstají s napomenutím *V lese se drž pěšinky*. Mapy a kompasy jako by nefungovaly, jak mají, a s veškerými pokusy o orientační běh během školou pořádaných dnů v přírodě se už dávno skončilo. Vždycky končily hledáním v rojnicích. Jako by les byl větší, když je člověk uvnitř, než když

ho člověk pozoruje zvenčí. Během jejího dětství několik lidí zmizelo beze stopy.

Tentokrát je to ale poprvé, kdy Anna-Karin v lese cítí totéž, co tolik ostatních Engelsforsanů: nepříjemné tušení. Uvědomí si, že neslyší zpívat jediného ptáka, bzuchet jediný hmyz. Přesto jde hlouběji do lesa, nechá se jím obklopit.

Po skráních se jí začne řinout pot a uvědomí si, že jde do kopce. Sklon je tak mírný, že ani není vidět, je však cítit v nohou. Vpravo od ní se zatřpytí slunce ve vodou zatopeném důlním otvoru. Jako zrcadlo lesklá hladina jí připomene, jakou má žízeň. Jak si mohla zapomenout s sebou vzít něco k pití?

Pěšinka je čím dál strmější a kamenitější. Jako by někdo ještě pustil víc topení. Suché listí praská, když odstrkuje převislé větve. Pot na jejích rtech chutná slaně a naslouchá vlastnímu supění.

Země se začíná narovnávat a stromy prořídnu, když dojde na vrchol kopce. Posadí se na ztrouchnivělý pařez, snaží se nabrat dech. Rty pod blanou potu má suché. Sužuje ji žízeň krutější než kdy jindy, a když zavře oči, pocítí závrať. Snaží se dýchat zhluboka a pomalu, ale připadá jí, jako by znovu a znovu do plic nabírala stejný starý, použitý vzduch.

Otevře oči.

Vzduch se chvěje. Barvy jí najednou připadají silnější, vůně ještě pronikavější.

Před ní stojí mrtvý strom. Připomíná člověka, který napřahuje paže k nebi. Otvor v kmeni připomíná ústa. Odlupující se kůra má stejnou barvu jako popel.

Tento strom tu předtím nestál.

Ta myšlenka je samozřejmě směšná. Strom se přece za někým nekrade. O to méně mrtvý strom.

Anna-Karin vstane. Vrátil se závrať. Musí domů. Musí se napít.

Mrtvý strom jí však vábí. Sejde z pěšiny a vydá se k němu. Su-

ché větve jí praskají pod nohama. V jednolitém tichu se zvuk silně rozléhá. Na určitých místech je borůvčí tak vysušené, že se rozpadne na prach, když na ně šlápne. Natáhne ruku, dotkne se horkého kmene a pokračuje v chůzi se snovým pocitem.

Za strašidelným stromem se země náhle propadá ve srázu. V dálce vidí komíny zrušené fabriky.

Tu a tam zahlédne další holé stromy. Vysoké kmeny, které ve slunci zbělely jako kosti.

Není to jen suchem, uvědomí si, aniž ví, odkud se takové poznání vzalo. To něco jiného způsobuje, že les umírá.

Pomalů se otočí. Trvá několik vteřin, než si všimne lišky, která stojí těsně vedle pařezu, kde ještě před chvílí seděla. Její jantarové oči na ni klidně hledí.

Slunce na temeni Anny-Karin je jako rozžhavená tíha a pot jí stéká do očí, zatímco se s liškou pozorují. Neodvažuje se pohnout, nechce ji vyplašit.

Nakonec si ale musí protřít oči, setřít tu pálivou slanost.

Když sundá ruce z očí, liška je pryč.

Anna-Karin vyjde v domě seniorů na Slunečním vrchu z výtahu. Podrážky vydávají na koberci z umělého vlákna na chodbě lep-kavé zvuky. Ve společenské místnosti sedí u okna ve svém vozíku dědeček. Je tak průsvitný. Pokaždé když ho vidí, jí připadá, že se zase o něco zmenšil.

Paní v typicky tetkovském nakudrnacném účesu podřimuje v křesle. Jinak je v místnosti jen dědeček. Když uvidí Annu-Karin, usměje se. Oči má čilé. Poznává ji. Zdá se, že má dnes dobrý den. Anně-Karin zaplesá srdce, téměř v hrudníku přetéká city. Podá mu časopis s křížovkami, který mu koupila v Leffeho stánku.

„Žádné objetí dnes nebude?“ řekne dědeček a odloží časopis na stůl na vozíku.

„Jsem tak zpocená. To bys nechtěl.“

„Blázínku. Pojď sem,“ řekne dědeček.

Dříve se dědeček nikdy objímat nechtěl. V mnohém se ale změnil. Anna-Karin opatrně obejmě křehké tělo starého muže.

„Jedls dnes něco, dědečku?“ zeptá se, když ho pustí.

„Nikdy nemám hlad, když se nemůžu hýbat. Sedím bez hnutí a ležím bez hnutí, to je všechno, co dělám.“

Ihned se dostaví špatné svědomí. Nemůže sama sobě odpustit. Byla to její vina, že chlév začal hořet, že se dědeček zranil.

„Navíc je tak zatraceně horko,“ dodá.

„Ale doufám, že aspoň dostatečně piješ?“ zeptá se a zašilhá po zpola plné sklenici jablkového džusu, která stojí na stolečku vozíku.

„Jo, jo,“ odpoví a mávne odmítavě rukou.

Anna-Karin si pomyslí, že se musí zeptat personálu, jestli dědeček opravdu pije. Dříve v létě byl tak dehydrovaný, že mu museli dát kapačku.

„Co jsi dneska dělala?“ zeptá se dědeček. „Bylas v lese?“

„Ano,“ odpoví Anna-Karin a zaváhá.

Pokaždé když ho navštíví na Slunečním vrchu, prosí ji, aby popsala každičký detail, veškeré vůně, zvuky a proměny v přírodě. Neví ale, jestli by mu měla povědět, co dnes v lese viděla. Nechce ho znepokojovat.

„Holčičko,“ řekne dědeček. „O čem přemýšlíš?“

Rozhodne se. Musí povědět o děsivém tichu a mrtvém lese. Pokud má něco dědečka povzbudit, pak pocit, že může být užitečný. Že je ho pořád ještě potřeba. Že někdo chce naslouchat tomu, kdo má co říct.

Zatímco Anna-Karin mluví, dědeček nehne ani brvou, ale na jeho držení těla vidí, že je celý napjatý.

Když začne vyprávět o mrtvém stromu, vezme ji za ruku.

„Tos tedy sešla z pěšiny,“ řekne. „Nedělej to.“

„Byl to jen malý kousek.“

„To stačí, aby si tě les vzal. Něco se tam děje. Drž se pěšiny, Anno-Karin.“

Zneklidněně se na dědečka podívá. Učil ji respektovat přírodu, ale nikdy se ji nepokusil vyděsit.

„Co tím myslíš?“ zeptá se.

On ale neodpoví. Dívá se na chodbu. Åke, jeden z dědečkových nejstarších kamarádů, přichází a vesele mává.

Anna-Karin vidí v dědečkově tváři zmatek.

„Podívej, jde za tebou Åke,“ řekne Anna-Karin.

Dědeček si odkašle.

„Aha, Åke. To je milé.“

Anna-Karin se na Åkeho usměje, když k nim přistoupí.

„Každým dnem se víc a víc podobáš mamince,“ řekne.

Anna-Karin se snaží udržet úsměv. V kapse teplákové bundy cinkne. Vyloví mobil.

Je to zpráva od Mino.

4

Ida vyjde na terasu na zadní straně domu. Dřevěná podlaha působí na chodidlech měkce. Nakloní se přes zábradlí a vdechne sladké, téměř omamné vůně.

Zahrada rodiny Holmströmových je podezřele zelená a bujná. Idin táta v noci zapíná rozprašovací systém vzdor obecní výzvě o úspoře vody. Matka trochu úzkostlivě brblala, že si toho sousedé všimnou, ale přesto se rozhodla to přehlížet. Protože proč by se její drahé, speciálně objednané růže musely obětovat jen proto, že engelsforská obec nedělá svou práci a nepostará se o to, aby bylo dostatek vody?

Maminka teď klečí u jednoho kvetoucího keře. Vedle sebe má koš plný zahradního náčiní. Napadá plevel se soustředěnou zuřivostí.

„Ma-mi!“ křičí Lotta, která hopsá nahoru a dolů, nahoru a dolů na obří trampolíně dál na zahradě. „Ma-mi, my-má-me-hlad!“

„V kuchyni je jogurt a vločky,“ volá maminka a vytrhne ze záhonu zarputilý kořenový spletenec.

„My ne-chce-me-jo-gurt! My chce-me pa-va-čín-ky!“ křičí Rasmus, který hopsá vedle starší sestry.

Maminka vzdychne, stáhne si rukavice a hodí je do koše.

„Aha, tak vy chcete pa-va-čín-ky? Tak je tedy budete mít,“ řekne maminka a šestiletý a osmiletá vyskají radostí.

„Ať žije maminka! Ať žije maminka!“ povykují do taktu a nepřestávají hopsat, až jim světlé vlásky létají kolem hlaviček.

„Kačátka moje,“ směje se maminka a vstane.

Ida se snaží potlačit podráždění. Je dětinské a směšné, ale je silné. Když ona byla malá, maminka se nesnažila přetrhnout a nesmažila *pavačinky*, jen co si o ně řekla.

A já jsem navíc v jejich věku mluvila správně, pomyslí si Ida.

„Nemělas jít k Dammsjön?“ zeptá se maminka, když jde kolem ní.

„Čekám přece na tebe.“

„Ale, myško, já mám dneska strašně práce.“

Maminka si zuje sandály, vejde otevřenými dveřmi terasy a pokračuje lehkými kroky po bíle natřené podlaze. Ida jde za ní do kuchyně.

„Mělas mě přece cestou tam učit řídit,“ řekne Ida.

„Mluvily jsme o tom, ale na ničem jsme se nakonec nedohodly.“

Z bíle natřených kuchyňských skříněk vyndá bílou mísu. Postaví ji na pracovní desku z bílého mramoru, pod bílými obrazy se slovy NADĚJE a LÁSKA. Maminka má dekorační butik v Borlänge a jejich domov je jako jeho trojrozměrný reklamní katalog.

„Ale dohodly,“ řekne Ida a slyší, že zní stejně ukňouraně jako Lotta a Rasmus.

„Budeme to muset udělat někdy jindy,“ řekne maminka a vydá z lednice vajíčka a mléko.

„Nejezdíme přece skoro vůbec. Julia a Felicia si stihnou udělat řidičák přede mnou.“

„To jistě ne. Nemají tvou disciplínu ani ctižádostivost.“

Maminka se otočí, pohlédne na Idu a usměje se.

„Jsi stejná, jako jsem ve tvém věku bývala já.“

Ida už se dál nemůže zlobit. Julia a Felicia neustále kňourají a stěžují si na své mámy, ale Carina Holmströmová je jedním z největších Idiných vzorů. Je vždycky nejkrásnější a v nejlepším

formě, aniž byla jednou z těch trapných matek, které se oblékají příliš mladistvě a snaží se být se svými dětmi kámoškami.

„Nečeká na tebe Erik?“ zeptá se maminka.

„Jo.“

„Co tady tedy ještě děláš?“

Zapne rádio a stará píseň, která říká *vítej, vítej, čase letní* hřmí z reproduktorů zabudovaných ve zdech. Maminka začne šlehat palačinkové těsto stejně freneticky, jako předtím vytrhávala plevel.

Ida jde ven, vezme kolo v garáži a vede je zahradou. Když mívá mladší sourozence, řekne:

„Skákáním na trampolíně si člověk může způsobit inkontinenci.“

„Co to znamená?“ zeptá se Lotta.

„To poznáš,“ odpoví Ida.

* * *

Vanessa se vzbudí, když někde v bytě křičí Melvin.

Posadí se a za lebeční kostí bolest metá kozelce. Žaluzie jsou stažené a v pokoji je šero.

Vstane na vratkých nohou a náhodou se zahlédne ve velkém zrcadle opřeném o stěnu.

Oči má zarudlé. Zbytky líčidla se smísily s potem a stekly po tváři, a když jazykem přejede zuby, ucítí povlak jako plstěný koberec. Odrostlá barva vypadá ještě hůř, když má vlasy takhle zacuchané a zpocené. A navíc jí nevysvětlitelně bolí v pravém palci u nohy.

Vanessa ze židle u psacího stolu vezme župan a pustí rádio. Místnost naplní hysterická taneční píseň. Nesouvislé vzpomínky z předešlé noci jí probleskují hlavou. Hráli na pravdu a důsledky

a ona políbila Evelinu. Michelle plakala kvůli Mehmetovi v Jonathanově kuchyni. Vanessa se s Willem milovala na pingpongovém stole. A teď už si vzpomíná, proč jí bolí palec. Zakopla o vysavač v hale, když se v noci vrátila domů.

Vanessa projede prsty vlasy, sváže je do culíku. Zhluboka se nadechne, než otevře dveře a vejde do kuchyně.

Maminka a Nicke sedí u stolu každý se svým šálkem kávy. Vanessa bráška Melvin leží nahý na podlaze. Je v obličeji rudý, jako pokaždé, když zrovna dostane záchvat. Vedle něj leží německý ovčák Frasse s jazykem visícím až na podlahu.

„Dobré ráno,“ pozdraví Vanessa.

Nicke vzhledne od Engelforských listů a dá si doušek kávy. Vanessa má dojem, že za šálkem skrývá posměšný úsměv.

„Pokud se tomu ještě pořád dá říkat ráno,“ řekne Nicke.

Vanessa pohlédne na hodiny. Ani ne půl jedenácté.

„Vypadáš unaveně,“ podotkne Nicke.

„V takovém vedru se přece nedá spát.“

Skloní ruku s šálkem. Naprosto jasně to je posměšek. Slyšel snad, když zakopla o vysavač? Pak si ale vzpomene. Nicke má tento týden noční. Musel se vrátit teprve před několika hodinami.

Co se Vanessa nastěhovala znovu domů, snažili se s Nickem navzájem tolerovat, jak to jen šlo. Veškerá nevyslovená nenávisť mezi nimi leží jako minové pole, ale našlapují opatrně, čekají na tah toho druhého. Vanessa předstírá, že se řídí Nickeho a matčinými pravidly, a on dělá, že jí to žere. Ale Vanessa ví, že jen čeká na příležitost, aby ji jako správný policajt dostal.

Melvin trochu zakňourá, jako by všem chtěl připomenout svou existenci.

„Co je s Melvinem?“ zeptá se Vanessa.

„Nechce se obléct,“ vzdychne maminka a prsty přejeđe teto-

vání na horní části paže, hada, který polyká vlastní ocas. „Nakon-
nec jsem to vzdala, protože ho chápu. Taky bych tu v takovém ve-
dru chtěla pobíhat nahá.“

„Nic proti tomu,“ zaculí se Nicke.

Maminka se zachichotá. Vanessa obrátí oči v sloup.

„Co budeš dneska dělat?“ zeptá se maminka.

„Půjdu s Michelle a Evelinou k jezeru.“

„Wille s vámi nepůjde?“ zeptá se Nicke nevinně.

„Ale jo, půjde,“ odpoví Vanessa s navyklým úsměvem, zatímco
si myslí: chcípni, chcípni, chcípni, ty zatracenej losere. „Jdu se vy-
sprchovat.“

Dopřeje si dlouhou, vlažnou sprchu, vyčistí si zuby a opláchne
obličej ledovou vodou. Spolkne dva prášky proti bolení hlavy.
Když přijde k sobě do pokoje, začne se už zase potit, ale jakmile
se nalíčí, vypadá alespoň trochu jako člověk.

Zkontroluje mobil. Wille jí poslal esemesku, že už je na cestě.
Oblékne si tyrkysové bikiny a přes ně tílko a džínové šortky. Pak
si do plážové tašky dá osušku, polštářek a knížku.

Vejde do kuchyně a naplní lahev vodou.

„Tak já jdu,“ oznámí.

„Nenasnídáš se nejdřív?“ zeptá se maminka.

„Nestíhám. Michelle bere piknik.“

„Nechceš, abych šla s tebou? Nebyla by legrace mít sebou u je-
zera mámu?“

Je to ubohý žert, který se opakuje celé léto, a zdá se, že ma-
minku nikdy neomrzí. Vanessa v každém případě ano. Nestihne
ale odpovědět. Plážová taška se převrhne a na kuchyňskou pod-
lahu vypadne kniha.

„Jejda,“ řekne Melvin a směje se.

„Co čteš?“ zeptá se maminka.

Vanessa rychle zvedne knihu a dá ji zpátky do tašky.

„*Morový čas?* Bože, Nesso, proč něco takového čteš? Není na světě i tak dost smrti a mizérie?“

„Vzala jsem ji přece z vaší knihovny!“

„To je tvoje kniha, Jannike,“ řekne Nicke pobaveně.

Maminka zakroutí hlavou.

„Číst takové knihy je jako tapetovat vnitřek hlavy spoustou nesmyslů. Je to destruktivní. Opravdu bych měla tu knihovnu probrat. Takové knihy ani doma nechci mít.“

Vanessa vzdychne. Maminka je taková, co dochočila svůj poslední kurz a znovu našla smysl života. Tentokrát je její mentorkou Helena Malmgrenová. Eliasova maminka přestala pracovat jako farářka a stala se svépomocnou guru.

„Všichni neseme odpovědnost za to, jaké energie do našich životů pouštíme,“ pokračuje maminka. „Člověk si skutečně může vybrat, jestli chce v univerzu přijmout ty pozitivní energie nebo ty negativní. Pokud uvažuje jen pozitivně, většina věcí se vyřeší. A pokud uvažuje pouze negativně, pak není tak divné, když nic nefunguje.“

Vanessa se naštve. Tyhle kecy jí tak lezou krkem.

„To jako všichni lidi, který jsou nemocný a mají to v životě těžký, si za to můžou sami?“ řekne. „Děti v Africe umírají hlady, protože přijaly negativní energie nebo má univerzum pro různý světadíly různý pravidla?“

Maminka vypadá podrážděně.

„Tak jsem to nemyslela,“ řekne, je to její běžný únik.

Vanessa se sehne a začne šimrat Melvinovo hebké dětské břicho, až se zajíká.

„Ahoj,“ řekne Vanessa a odejde.

„Pozdravuj Willeho!“ zavolá za ní Nicke.

Willeho auto stojí se zapnutým motorem u zastávky autobusu číslo pět. Vanessa usedne na sedadlo spolujezdce a zavře dveře.